

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Jan Kubice

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 30. 12. 2013
podpis: [Podpis]

30-05-2013

Praha

Č. j.: MV - 35264- 4/VS - 2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0079 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podali [] nar. [] federace (dále jen „žadatel“) a jeho manželka [] nar. [] v a, roz. [] (dále jen „žadatelka“), oba státní občané [] trvale bytem [] proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 1. 2013, č.j.: VS-2463/53/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jejich společné žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b), správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelé požádali prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 o udělení státního občanství České republiky. Společná žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 13. 9. 2012. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 24. 1. 2013, byla jejich žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství zamítnuta.

Ve spise je založeno potvrzení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 10. 4. 2003 o tom, že žadatel byl v době od 8. 7. 1987 do 26. 3. 1993 registrován diplomatickým protokolem jako pracovník Velvyslanectví Svazu sovětských socialistických republik. Diplomatickým protokolem byly registrovány i žadatelka a v současné době dospělé dcer [] (4. 4. 2012 státní občanka České republiky). Ze spisu dále vyplývá, že žadatel měl od 14. 5. 1992 do 5. 6. 2000 povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání, žadatelka pak měla povolen dlouhodobý pobyt od 14. 5. 1992 do 31. 12. 1999 za účelem

sloučení rodiny a od 12. 1. 2000 do 19. 7. 2000 za účelem podnikání. Trvalý pobyt na území České republiky má žadatel povolen od 6. 6. 2000 a žadatelka od 20. 7. 2000.

Žadatel v červnu 1992 spoluzaložil obchodní společnost _____, s.r.o. se sídlem v Brně, zabývající se nákupem a prodejem zboží, v níž je dodnes jednatelem a zaměstnancem. Měsíční příjem uvádí 31 000 Kč. Žadatelka byla od dubna 1995 do konce listopadu 1999 zaměstnána ve výše uvedené obchodní společnosti. V srpnu 1996 založila obchodní společnost _____, s.r.o. se sídlem v Praze, která se zabývá pronájem nemovitostí a již je žadatelka jednatelkou a majitelkou. Měsíční příjem uvádí 22 000 Kč.

Žadatelé mají ve společném jmění manželů rodinný dům s pozemky v obci Lednice na Moravě, dvě bytové a tři nebytové jednotky v Praze.

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatelé splňují podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, neboť mají ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let, výpisem z Rejstříku trestů doložili, že nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin a prokázali znalost českého jazyka. Požádali o prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství (prokázání pozbytí dosavadního státního občanství). Jako důvod této žádosti, bez bližší specifikace, uvedli 25-letý oprávněný pobyt na území České republiky a skutečný vztah k České republice.

Žadatelé však nesplňují podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť v rámci správního řízení o jejich žádosti bylo zjištěno, že žadatel se v roce 1996 dopustil porušení pobytového režimu, když podal opožděně žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, za což byl sankcionován blokovou pokutou a byla mu uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Požádal o její prominutí z důvodu, že od porušení povinnosti stanovené v zákoně o pobytu cizinců na území České republiky uběhlo již sedmáct let a toto ojedinělé opožděné podání žádosti nemělo negativní dopad na udělení dlouhodobého víza a pozdější povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Žadatelka byla od 20. 7. 2000 do 31. 5. 2008 registrována u Všeobecné zdravotní pojišťovny (dále jen „VZP“) jako samoplátce pojistného v kategorii osob bez zdanitelných příjmů, avšak z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 17. 12. 2012 vyplývá, že si žadatelka své povinnosti vyplývají ze zákonů o veřejném zdravotním pojištění a o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění ne vždy řádně plnila. Z její strany docházelo v letech 2000 – 2005 opakovaně

k opožděné úhradě měsíční zálohy pojistného. Splnění uvedené podmínky může Ministerstvo vnitra dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství prominout pouze z důvodů hodných zvláštního zřetele. Ministerstvo vnitra v odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí připustilo, že od porušení povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů uplynula dostatečně dlouhá doba a porušení těchto povinností nelze označit za závažné. Vzhledem k časovému odstupu od porušení daných povinností relativně nízké intenzitě pochybení by mohlo připadat do úvahy posuzovat tyto okolnosti za důvody zvláštního zřetele hodné a podle § 11 odst. 4 splnění této podmínky prominout.

Po celkovém posouzení věci se Ministerstvo vnitra rozhodlo splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. b) a v § 7 odst. 1 písm. e) žadatelům neprominout. K neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) přistoupilo poté, kdy konstatovalo, že žadatelé sice mají v České republice povolen trvalý pobyt po dobu nejméně 5 let a zdržují se na jejím území po dobu nejméně 20 let, jak vyžaduje ustanovení § 11 odst. 3 zákona o státním občanství, ale nelze zodpovědně prohlásit, že by porušením právních předpisů prokázali skutečný vztah k České republice. Ministerstvo vnitra při zvažování možnosti prominout splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství však bylo nuceno přihlídnout i k zcela netransparentním příjmům a majetkové situaci žadatelů, když vzalo v potaz, že pokud příjmy obou žadatelů pocházejí z pronájmu jimi vlastněných nemovitostí, vyvstává otázka, z jakých finančních prostředků byl realizován jejich nákup v mnoha milionové výši a z jakých finančních prostředků byly splaceny mnoha milionové obchodní podíly v obchodních společnostech , s.r.o. a s.r.o. Dle předložených dokladů se nemohlo jednat o příjmy žadatele ze závislé činnosti, které dosahovaly výše minimální mzdy a žadatelka žádné příjmy neměla, jak vyplývá z její registrace u VZP jako osoby bez zdanitelných příjmů. Finanční prostředky také nemohly pocházet ze zisků obou obchodních společností, které vykazují po řadu let daňovou ztrátu.

Na základě uvedených zjištění a neprominutí splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. b) a v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, byla společná žádost žadatelům zamítnuta.

III.

Rozhodnutí o společné žádosti bylo žadatelům oznámeno dne 4. 2. 2013. Proti zamítavému rozhodnutí podali žadatelé rozklad, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 20. 2. 2013, tedy v zákonem stanovené odvolací lhůtě.

V odůvodnění rozkladu žadatelé zdůrazňují skutečný vztah k České republice a podrobně uvádějí, v čem tento vztah spatřují, vysvětlují, jaké důvody je vedly k podání žádosti o prominutí splnění podmínky prokázání pozbytí dosavadního státního občanství a žádají o prominutí splnění podmínky plnění povinností

stanovených zvláštními právními předpisy ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství z důvodu hodných zvláštního zřetele, které konkretizují.

Dále se žadatelé vyjadřují k vytýkané netransparentnosti jejich příjmů a výdajů, zejména financování nákupu nemovitostí, které mají v osobním vlastnictví a splácení obchodních podílů v jejich obchodních společnostech. Uvádějí, že většina investic byla realizována formou půjček a úvěrů, a dále z příjmů, které měli dříve. Jak vysvětlují, převážná většina finančních prostředků byla získána výhodným prodejem obchodní společnosti y, s.r.o. Žadatelé si nejsou vědomi žádného porušování právních předpisů a stojí si za tím, že žádné zákony neporušili.

V závěru rozkladu žadatelé poukazují na to, že při rozhodování o žádosti, Ministerstvo vnitra nerespektovalo zásady humánnosti, konkrétně princip priority a ochrany rodiny, princip tolerance a presumpce nevinny. Žádají proto o přezkoumání napadeného rozhodnutí a udělení státního občanství České republiky.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Především je nutno zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis platí správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod č.j. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí, že: „...stát má nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak

neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství vyhlášenou pod č. 76/2004 Sb. m. s. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při jeho udělování. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, správní orgán prominout, na její prominutí není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví.

V.

Ministr vnitra k podanému rozkladu uvádí, že vzal do úvahy jednotlivé aspekty integrace žadatelů v České republice, důvody pro možné prominutí splnění uvedených podmínek a dospěl k závěru, že žadatelé neprokázali splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a s ohledem na uvedené jim nebylo prominuto splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, neboť neplněním povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů neprokázali skutečný vztah k České republice, jak vyžaduje ustanovení § 11 odst. 3 zákona o státním občanství.

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu správního orgánu I. stupně takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí a nesouhlasí s tvrzením žadatelů, že by správní orgán I. stupně řádným způsobem nezjistil skutečný stav věci, nešetřil práv a oprávněných zájmů žadatelů či nerespektoval právní předpisy a nerozhodoval objektivně a nestranně dle správního řádu či rozhodoval v rozporu s výše uvedenou Evropskou úmluvou o státním občanství, pokud bylo na základě předložených podkladů pro vydání rozhodnutí o rozkladu spolehlivě zjištěno porušení povinností obou žadatelů vyplývajících z právního řádu České republiky, pro které nesplnili výše uvedenou podmínku pro udělení státního občanství České republiky.

12

Ministr vnitra dospěl k závěru, že žadatelé dostatečným způsobem neprokázali přehlednost svých příjmů a způsob nabytí majetku. Svá tvrzení uspokojivě nepodložili důkazními prostředky, což nasvědčuje nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, která vyžaduje plnění povinností vyplývajících mj. ze zvláštního právního předpisu upravujícího daně. Odkaz na poskytnuté úvěry, bez úplného doložení z jakých prostředků (příjmů) jsou hrazeny, rovněž působí nevěrohodně. Výdej či příjem vysokých finančních částek není doložen příslušnými výpisy dosvědčující převod peněz prostřednictvím bankovních ústavů. Z toho lze dovozovat, že žadatelé neplnili povinnosti vyplývající ze zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Žadatel rovněž neplnil povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu na úseku pobytu cizinců na území České republiky a žadatelka neplnila povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění.

Žadatelé dále v rozkladu nijak nespécifikovali „princip priority a ochrany rodiny“ a „princip tolerance“, ani neuvedli, v čem spatřují nerespektování presumpce nevinny, která je jednou ze stěžejních zásad trestního práva, případně práva přestupkového

S ohledem na souběh neplnění stanovených povinností vyplývajících z více právních předpisů, ministr vnitra neshledal důvody pro výjimečný postup podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství a neprominul splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ministr vnitra je toho názoru, že s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů, vyslovující mj. požadavek, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem konkrétního případu i podobným případům v zájmu zamezení nedůvodných rozdílů, je na místě žadatelům poskytnout delší čas, aby mohli především prokázat, že jako možní budoucí občané České republiky budou respektovat právní řád této země. Vzhledem k uvedenému rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí a rozklad zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

